

Uvod

Učenje se obično, u svakodnevnom govoru, a neretko i u školskoj praksi, određuje kao proces sticanja znanja i razvijanja navika i veština. Ovo određenje podrazumeva da je aktivnost učenja svesna, namerna i motivisana, da se najčešće svodi na ponavljanje onoga što se uči dok se ne usvoji, te da je rezultat učenja izražen u novom znanju, navici ili veštini. Mada je navedeno određenje pojma učenja bilo rasprostranjeno ranije, i danas se nailazi na slična shvatanja među običnim ljudima-laicima, roditeljima, a ponekad i među nastavnicima.

Navedeno određenje pojma učenja odnosi se na mnoge aspekte aktivnosti, ponašanja i doživljavanja, a ne samo na usvajanje znanja, razvijanje navika i motornih veština. Ono, nadalje, promene u aktivnosti povezuje sa uticajem sredine, koja postavlja zahteve za učenjem, motiviše one koji uče i stvara uslove da se učenje ostvari. U pomenutom određenju učenja naglašava se, takođe, važnost aktivnosti i delatnosti jedinke u procesu učenja. Naime, u procesu učenja osoba je misaono aktivna i nastoji da razume, a potom i usvoji određeni sadržaj ili informaciju. Isto tako, pri razvijanju motorne veštine, pojedinac posmatra izvođenje neke radnje, odnosno njenu demonstraciju koju čini drugosoba, analizira pojedine pokrete, pokušava da radnju izvede, vežba njeno izvođenje, dok ne formira određenu veštinu. Neki oblici promena ponašanja koji se pripisuju učenju, međutim, nastaju posle malog broja pokušaja, pa i jednog doživljaja, kao što je slučaj sa promenama u emocionalnim doživljaja.

Prema tradicionalnom shvatanju, pojam učenja sadrži sledeće karakteristike:

to je svesna, namerna aktivnost;

svrha mu je sticanje znanja ili veština;

najčešće je vezano za namerno ponavljanje;

Učenik koji sedi za knjigom i pokušava da zapamti i razume ono što čita, ~prototip~ je osobe koja uči.

Proces učenja se danas shvata mnogo šire. Pod učenjem se podrazumeva sve ono što je čovek stekao tokom života. Moglo bi se reći da su nasleđe i učenje dva najvažnija činioca koja određuju razvoj i prirodu čoveka i njegovog ponašanja. Iskustvo oblikuje opažanje spoljašnje sredine, kao i opažanje ljudskih bića; crte ličnosti i novi motivi nastaju učenjem.

Napredovanje u toku učenja

Primenom pojedinih metoda učenja moguće je u izvesnoj meri pratiti napredovanje u toku učenja, a ne samo njegov konačni rezultat. Uvođenje kvantitativnih metoda u psihologiju omogućilo je, međutim, da se objektivnije proučava proces učenja, napredovanje u toku učenja, kao i postojanje izvesnih faza ovoga procesa. Tok procesa učenja moguće je naročito pratiti pri savladavanju složenih motoričkih radnji ili ponašanja, čije usvajanje zahteva veći broj ponavljanja i uvežbavanja pokreta. Učenje verbalnog materijala i proces njegovog usvajanja je znatno teže pratiti i proučavati usled teškoća da se pronađu odgovarajući indikatori procesa učenja, kao i usled teškoća da se registruju promene tokom učenja.

Uobičajeno je da se u praćenju procesa učenja koriste sledeći indikatori:

broj tačno izvedenih pokreta ili verbalnih podataka koji se usvajaju,

vreme koje je potrebno da se savlada neka motorna radnja ili da se nauči verbalni materijal,

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com